

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Emma. Et romantisk Eventyri fem Sange

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 218. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893711125408/facsimile.pdf> (tilgået 09. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

Det hele Raad slog Dine ned
Ved dette Maleri — mens forme
Bad alt om Himlens Straffedomme
for sig en Synd — og Carl blev ved:

„Hun gif, nedtynget, dog saa snart,
„Sont om hun gif med Spøg og Latter —
„Og denne Mand var — Eginhart,
„Og denne Jomfru var — min Datter --
„Hvad dømmer Kirkens Lov herom?
„Hvor dyb er Dunden i min Ære?
„Hvad og hvor stor bør Straffen være?
„Carl byder — Siger Eders Dom!“

O! havde jeg Digtets Siæl
Lidt af den Tone her, som talte
Naturens Sprog i hvad du malte,
Guddommelige Rafael!
O! kunde jeg tilstigele mig .
Blot nogle Penselstrøg af hine,
Hvis Sandhed, Udtryk, egne Mine
forraade, store Digter, dig!
Jeg skulde her en Gruppe male,
Hvis rædselfulde Hellighed,
Skøndt taus, dog mere skulde tale,
End Svada selv at sige ved.

Electrif foer en stille Gysen
fra Skæg til Skæg i Raden om,
Undægtig Skræk, og hellig frysen
I alle deres Hjertes kom.

Skøndt de med fagter Dommen fælde,
Med Øieløsten, Haandslag, Suk,
Saa tydelig, at intet Mul

Dens Strænghed nødig har at melde,
Dog Keiseren dem atter bød,
Mod høien Kæst affige samme —
En raabte: Sværd, en anden: Flamme,
Og hver — og alle raabte — Død!
Og foldede, som det sig semmer,
De fromme Hænder, med et Suf
Mod Himlen, og mod Carl et Buf.
(Gud trøste dem, som Undagt dømmes!)

„Godt!“ raabte Carl, „man bringe frem
„Dem begge, deres Dom at høre!“ —

Afsted gaae Dagter efter dem,
Og følesløje dem indføre.

Som tvende Marmorstætter staae
De blege ved hinandens Side,
Og vente begge tause paa
Den Dødsstraf, som de snart skal lide;
Og stirre frem — og møde Død
I næste Nu med faste Blikke,
Som sige sig: ol den er sød!
Thi den adskiller os dog ikke.

Carl stille staaer, og seer derpaa --
Og ned paa Keiserkongens Kinder
En fader-Taare langsom rinder —
Han nærmer sig, og taler saa:

„Du længe troe har ivrig fiend
„En Mand, min Eginhart, som kiæmmer
„Paa Dyd og Flid, og begge lømmer;
„Min Datter og har begge fiendt!
„Di begge her os nu foreene